

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εβαστόν μετρούμεν χρόνον
εις τήν γήν τών Παρθενάων.

Μηνός 'Οκτώβρ' εικοστής,
πένθε, Ρωμαίικη πατρίς.

'Ενθαύσαι τέσσαρα καί χίλια
ποῦ θά' βροθὸν λαοὶ μὲ περαχίλια.

Ποῦντος ὀκτακόσα σὺν ἐξήντα τρία,
ἔξαψς μεγάλη καὶ φιλοπατρία.

Ἐνα δάκρυ μας κυλλῆ
γιὰ τὸν Παύλο τὸν Μελλῆ.

Τὸν Ζέζα τὸν ἄγνωρισατε, τὸν ἴδατε τὸν Μίκη,
ποῦ ἴσήμερα ἄλαχτάρισε βουνοῦ κι' ἀρματωλῆκι;
Κοντὰ σὲ κάποιαν Ἐκκλησιά, χωριοῦ προσκυνητῆρι,
ποῦ παλληκάρια θάψανε πανόρηο παλληκῆρι,
χλωρὴ δαφνοῦλα ἄφύτρωσε νὰ στεφανώσῃ τώρα
μὰ σκλάβα μαυροφόρα.

Ἐτὰ ματωμένα σπλάχνα της τὴν ὠμορφιά του θάβει,
κι' ἀπ' τὴν στυσμένη του ματιὰ
ἄπῃραν ψυχὴ, ἄπῃραν φωτιὰ
ξεψυχισμένοι σκλάβοι.

Τὶ στρατιώτης ἔπεσε σ' τὴ γῆ της ζηλευτῆς!...
λυπᾶται, μὰ καὶ χαίρεται κανεὶς μὲ τὸν χαμό του...
τιμῆς καὶ δόξης θάνατος ὁ θάνατος αὐτός,
ἄμπροστά ὅσῃν τόση δόξα του ξεχάνεις τὸν καθμό του.

Κι' ἀντήχησαν ἀντίλαλοι: ὅτὸν Βούλγαρο πελέυ,
τιμὴ ὅτὸν Ζέζα τὸ σπαθί, ὅτὸν Μίκη τὸ τουφέκι.
Κι' ὁ Ἀσπενιώτης ἀστράψε κοντὰ του κι' ὁ Βλαχάδας,
κι' ἐκλείσανε τὰ χεῖλη του μ' ἓνα φιλι τῆς σκλάβας,

Δασκάλιοι, ποῦ τῆς σάρκες των ἐσπάραξαν κοράκοι,
παππάδες ἔθνομάρτυρες, ποῦ ᾠθήθηκαν σάν Διάκοι,
χειροπιμασμένοι ἰμίωσαν νά ᾄδουν τὸ λειψανό του
κι ἔσχισαν τὸ ράσσο των νά γίνη σάβανό του.

Χρυσὴ ψυχὴ, ποῦ ᾠγαίνεις τὸν θάνατο νά λάχης,
ἀπὸ μαρτύρων στόματα χίλια συχώρια νάχης.

**Φασουλῆς καὶ Περικλήτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ. — Καλημεροῦδια, Περικλή... τί λέν ἰστά καρφενεῖα;
τί λες καὶ σύ, βρε μπουτιαλά,
περὶ τοῦ Παύλου τοῦ Μελά,
ποῦ ᾠγης καὶ σκοπέθηκε μὲς ἰσὴ Μακεδονία;

Π. — Τί νά σοῦ ᾠώ, βρε Φασουλῆ,
παρφαρνεύομαι πολλὸ
κι οἱ βλάμηδες μας ἔλοι
γι' αὐτὸν τὸν Παῦλο τὸν Μελά,
ποῦ ᾠγης σώνει καὶ καλὰ
νά βρεῖ πολέμου βόλι.

Γιὰ πές μου, Φασουλῆ, καὶ σὺ τὸ πρᾶγμα πῶς τὸ κρίνεις;
δὲν εἶναι παῖξε γέλασε ἰσὺς χρόνους τῆς εἰρήνης
ἰ ᾠρήνης τὰ γαλιόνα σου,
ἰ ᾠρήνης τὰ σαλιόνα σου,
τοὺς μπάλους, τὰ φαιβουλιόνα, τὰ λουσα, τὰ στολιόνα,
πλατεῖα, δρόμους, ἀγαπούς,
καὶ τὴν σὸρὰ τῆς Ἀλεπούς,
καὶ τῆλα τὰ παιγρίδια.

Ἄν εἶναι παῖξε γέλασε ἰ ᾠρήνης πλήρης φάρρους
τοὺς φίλους σου, τοὺς βιάμηδες,
καὶ τέτ ἰ τέτ νά βροσκεῖαι μὲ τοὺς παῖλο-Βουλγάρους
καὶ τοὺς παῖλο-Νιζάμηδες.

Ἀπὸ τὸ πρᾶγμα, Φασουλῆ, δὲν τὸ καταλαβαῖνο,
καὶ κρῖμα κρῖμα ἰσὸ παιδι τὸ πολυζηλεμένο.

Φ. — Ἀδελφε μου Περικλήτο, δὲν ἰμορθεῖ νά καταλάβω
πῶς ἰμορθεῖ κανεὶς νά χᾠρη τὴν Κοῆ του γιὰ τὸν σκλάβο.

Ἄν ἰμορθεῖ νά τὸ χωνένω, Περικλή Μαχαρηιά,
πῶς ἰμορθεῖ κανένας φέσι
καπετάνου νά φορέση
γιὰ τὸν πρόστιχο ραγιά.

Ἄν ἰμορθεῖ νά τὸ χωνένω μὴ ἰ ἔγωγ καὶ τῆλα ζᾠ
πῶς ἰμορθεῖς, ἔρακενέ,
μὲς ἀπὸ τὸν καρφενεῖ
νά πετεῖσαι ἰσὴν Σαῖστα, ἰσὴν Φλωρίνης τὸν Καζά.

Νά μὴ θέλης νά τραγᾠς
τοὺς καρφενεῖς χρυσῆς εἰρήνης,

καὶ φορεῖς νά κνηγᾠς
ἰσὸς Καζάδες τῆς Φλωρίνης.

Πῶς ἐλεύθερος ἐγὼ
νά ἰθαβαῖνο ραχίς, κᾠβους,
γιὰ ραγιάδες νά ριγᾠ
καὶ νά χᾠνομαι γιὰ σκλάβους.

Ἄν ἰμορθεῖ νά τὸ χωνένω, Περικλήτο συμπόλιτη,
πῶς ἰμορθεῖς ἰσὸν ἀνὰ τὰ χρόγια νᾠσαι νέος ἀπὸ σπῆτι,
νᾠσαι νέος καθὼς πρᾠπει καὶ καλῆς οἰκογενεῖας
καὶ νά σκέπτεσαι τοὺς δούλους τῆς κᾠρο-Μακεδονίας.

Κι ἰσὸν τρέχον φίλο κι ἄλλο
μουσικῆς ἰσὸν ἀκούσου φθόγγους,
σὸν ἰσὸν ἀκούεις σκλάβων βόγγους
καὶ τὸ σπῆτος σου νά πάλλη.

Νά στενάγᾠς γι ἄλλαν στόνους,
νά ποηῖς γι ἔξένους πόνους,
καὶ τῆς μαύρας ἀνσοῖδες τὸν ραγιάδων νά θαρρῆς
πῶς ἰσὸν χέρι τὰ δικά σου ἰμέρα νᾠκα τῆς φορεῖς,
καὶ νά πᾠρης τὰ βουνά
καὶ νά σᾠρης τὰ ρουμάγια,
καὶ ἰσὸν ᾠρήνης ὀρρατᾠ
γιὰ τὴν ἔτη τὴν ὀρρατᾠ.

Πῶς σοῦ φαίνεται κι ἰσὸν αὐτό,
Περικλήτο, ποῦ δὲν δίνεις
μῆτε κᾠλικό λεφτό
γιὰ Καζάδες τῆς Φλωρίνης;

Νά μᾠρης γιὰ τὸν Κοουρόν καὶ γιὰ τὴν ἰσὸν ἰσὸν
κᾠπος πᾠσι, μὲν ἰσὸν,
καὶ σοῦ κᾠνει καὶ τιμῆ,
μὲ νά χᾠρη τὸν κᾠρο σου καὶ γιὰ τὴν Μακεδονία,
καὶ νά λες γιὰ Μακεδόνια καὶ γιὰ πρόστιχα κοπέλια
τοῦτο κᾠνει τοὺς συγχρόνους νά ξεραῖνωται ἰσὸν γέλοια.

Νά μᾠρης γιὰ τὸν Μισάδο
κᾠπος πᾠσι, βρε σκαρτάδο,
νά μᾠρης γιὰ τὴν Χαροῖνο
κᾠπος ἔρακενέ, βρε κοῖνο,
μὲ νά λες γιὰ τὸν Σαρᾠφωρ καὶ τὸν Καπετᾠ Βαγγέλη
εἶναι κομποροῦ κᾠβῆτα καὶ καθόλου δὲν μᾠει.

Π. — Περιεργον, βρε Φασουλῆ, μὲ φαίνεται κι ἰσὸν αὐτό!...
νᾠσαι παιδι μὲ λεβεντά καθ' ἰσὸν διαζηλενέ,